Sen o snu

Štefan Ambrož byl šarmantní teenager.
Právě nastoupil na policejní školu. Během svého dětství často měnil názor na to, čím chce být, až vyroste.
Jednou se chtěl stát lékařem, jindy zase učitelem...
Proto pro něj bylo těžké vybrat si střední školu. Věděl ale, že na gymnázium nechce...
Rozhodl jít touto cestu s tím, že vždycky může zkusit něco jiného.
Nicméně myšlenka stát se policistou přetrvávala stále. I své zájmy začal zaměřovat tímto směrem.
Nebylo se čemu divit, když každý večer usínal s představami o budoucnosti, po které toužil.
Dnešní noc nebyla výjimkou.
Bylo úterý 5. října, 11:47 dopoledne. Venku bylo zataženo. Oblékl si kabát. Trvalo mu přesně 24 minut, než dorazil do zanedbané čtvrti, kde se měl setkat se svědkem zločinu, který vyšetřoval. Rozhlédl se kolem sebe s odporem a přitáhl si kabát a šálu těsněji k tělu. Očekával, že tu bude spousta lidí, ale nikdo tu nebyl. Asi kvůli počasí, pomyslel si.
Vstoupil do budovy číslo 9. Dveře zavrzaly.
Ušklíbl se, ale ignoroval to a začal stoupat po schodech.
Narazil na hubenou kočku, které chyběla část ocasu. Mňoukala na něj a rozptýlila ho. Někde nad sebou uslyšel vrzání. Nevěnoval tomu pozornost. Pokračoval ve stoupání nahoru.
V myšlenkách se mu se mu honily plány na večer. V 18:00 se měl zúčastnit nóbl gala večera se svými kolegy z oddělení vražd. On sám pracoval na majetkové kriminálce.
Musel vyjít šest pater.
V pátém patře si všiml malého předmětu, který se leskl na podlaze.
Sklonil se, aby ho zvedl.
Ale než to stačil udělat...
Schodištěm se ozval zvuk výstřelu, následovaný palčivým pocitem v zátylku.
Padl k zemi.
Štefan se druhý den probudil a zjistil, že není úterý 5. října, ale středa 10. listopadu. Šel jako obvykle do školy.
Rozhazoval okouzlující úsměvy a přidrzlé komentáře.
Bohužel pro něj měla jeho třída nečekanou prověrku. Nebyl připravený. Na večer šel domů, a už se necítil tak sebejistě. Spánek ho přepadl velmi rychle.
Bylo úterý 5. října, 11:48 a bylo zataženo.
Než odešel, podíval se do zrcadla a všiml si vrásek kolem očí a mezi obočím.
O dvacet čtyři minut později dorazil do zchátralé čtvrti.
Počkat, pomyslel si. Stalo se to znovu?
Stejná prázdná ulice...
Není čas se nad tím zdržovat.
Budova 9, 6. patro.
Kočka, vrzání.
Tentokrát si o něco dříve všiml lesknoucího se předmětu v pátém patře.
Byl to prsten.
Pak přišel výstřel, bolest a tma.
Zase se probudil. Jeho vyučování začínalo až později toho dne. Seděl v kuchyni s čajem v ruce a přemýšlel o svém snu.
Už podruhé... V obou snech byl policistou v akci.
To bylo něco, čím toužil být.
Bylo to znamení?
Možná. To ukáže až čas.
Ten večer, když šel spát, mu myšlenky na sen vklouzly do hlavy.
A skutečně...
5. října. 11:49.
Když dorazil do čtvrti, těžce dýchal. Nouzový východ budovy 9 byl pootevřený.
Nemohl se ubránit, aby znovu vešel dovnitř.
Schody.
Kočka.

Zásah.
Další den bylo 11:50.
Pak 11:51.
Následovalo 11:52.
Štefan se každý den probouzel čím dál unavenější. Pomalu si začal všímat detailů ze svého snu.
Nejen příhodně prázdný dům a otevřené dveře, kočka, prsten...
Všiml si, že prsten byl pečlivě umístěn na samé hraně schodu, aby dokonale odrážel světlo. Pohled na neobvykle vyhlížející kočku ho vždy rozptýlil. Vrzání nemohlo být způsobené ničím jiným než kroky po staré podlaze. Nemohl tam být sám, někdo na něj musel čekat.
Jediný kdo věděl, že tam míří, byl právě ten svědek.
Nikdo jiný.
Ani jeho kolegové.
5. října, 12:00.
Stál v poloprázdném autobusu a nehodlal se posadit.
Rozhodl se. Bylo to jeho první rozhodnutí v tomto šíleném snu.
Vytáhl telefon z kapsy a zavolal. Zchátralá čtvrť byla stále strašidelně prázdná.
Čekala na něj budova číslo 9.
Ale ne hlavní vchod. Zamířil k nouzovému východu.
Kočka zamňoukala. Uslyšel vrzání. Ale zvuk kulky se neozval.
Štefan teď stál za mužem, který se zavázal být svědkem. Držel zbraň.
Stejně jako Štefan. Srdce mu bušilo, ale ruka byla pevná. Štefan nezaváhal, měl teď tuhle situaci pevně pod kontrolou.
V 12:21 5. října se čtvrť naplnila zvukem sirén.
Takzvaný svědek byl zatčen za pokus o útok na policistu. Ukázalo se, že byl zodpovědný za zločin, který Štefan vyšetřoval.
Nakonec to tedy byl úspěšný případ. A Štefan měl dokonce čas zúčastnit se slavnostního večera.
Štefan se ze snu toho rána probudil nečekaně odpočatý a s pocitem úlevy a spokojenosti z toho, že případ ve snu dokázal vyřešit. Trochu ho sice hryzala myšlenka, zda by měl tak pohotový důvtip, kdyby se něco podobného odehrálo ve skutečnosti. Ale i tak si dovolil dál snít o dni, kdy se stane statečným, bystrým policistou. Jedním z těch, o kterých se píšou detektivky.